

Donderdag 22 april

Halve finale Categorie D

Bobby Mitchell

Beethoven: vanaf de eerste noot neemt hij je mee in zijn muzikale wereld, zijn dialoog met de componist. Het is zo natuurlijk gespeeld, zo sprankelend en fris; maar tegelijkertijd vol betekenis, met een prachtige klankbeheersing en muzikale diepte. De sonate is een reis en je hebt als luisteraar het gevoel dat je geen moment mag missen. Kortom, Bobby is een fantastische muzikale persoonlijkheid. Enig minpuntje: een soms wat overheersende linkerhand.

Liszt: "Vallee d'Obermann" begint mooi maar de opbouw komt langzaam op gang en eigenlijk voelt het hele stuk niet "romantisch" genoeg. Hij speelt met een groot harmonisch gevoel, maar heeft naar mijn mening te weinig aandacht voor het grote gebaar, de eindeloze lijnen en lange adem die zo kenmerkend zijn voor Liszt. "Valse oubliée" klinkt heel dun en klassicistisch, en mist humor. Heeft veel oog voor details, en daardoor wordt zijn spel soms wat fragmentarisch, in beide stukken van Liszt.

Wagner-Liszt speelt hij heel mooi, maar het stuk is mist alweer passie en vooral tragiek; het accent ligt naar mijn smaak teveel op de mooie melodieën. De opbouw van het stuk lijkt ook iets te missen: het lange fortissimo hoogtepunt komt te snel en eindigt te abrupt.

Maurice van Schoonhoven

Beethoven: begint heel mooi, maar in de overgang naar het Allegro overtuigt hij niet, ook technisch gesproken (in de beroemde snelle tertzen) laat hij steken vallen. Het tempo is niet stabiel, een beetje te gehaast. Het tweede deel is mooi van klank maar ook weer te snel; het wereld staat niet genoeg stil door de afwezigheid van de geliefde. Het laatste deel klinkt weer erg gehaast en daardoor technisch ook slordig, er zijn teveel temposchommelingen. Helaas komt de brille ten koste van de helderheid. Wat rest is een nervositeit die teveel overheerst.

Schubert: het eerste deel begint heel mooi en lyrisch, de thematiek is helder en hij heeft een goede afwisseling van cantabile en fluisterzachte passages. Het eerste deel overtuigt mij wel: het wordt nergens te luid of onbeheerst. Kanttekening: misschien zouden er meer dynamische verschillen kunnen zijn. Het tweede deel heeft een mooie sfeer en klinkt heel intiem; er is een beetje te weinig bovenstem (eerste viool in een heel strijkkwartet-achtige setting) in het hoofdthema. Het tweede thema in mineur klinkt eenzaam en triest, maar soms is de klank te dun en hoewel mooi, toch niet warm genoeg. De begeleiding is soms zo zacht, dat het niet te horen is. Het derde deel stelt een beetje teleur qua helderheid en beheersing, al klinken verschillende thema's sprankelend en mooi opgebouwd. Vooral de zachte gedeeltes overtuigen.

Liszt: heel goede sfeer in het begin ("een Spaanse toreador maakt zijn opkomst in de arena..."), al vind ik sommige accenten vreemd. De tweede helft begint ongelooflijk snel, waardoor sommige passages verloren gaan en ontaardt in een vuurwerk van overdonderende oktaven, die gezien het tempo dat alsmaar sneller wordt, zeer indrukwekkend zijn. Op het eind gaat het net goed, maar het overtuigt niet helemaal. Jammer, omdat hij zeker enorme technische potentie heeft, maar maakt het zichzelf een beetje onmogelijk door de veel te snelle tempi. Iets in de trant van "Prestissimo impossibile"....